

Prima instanță - Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. : S. Vasilache)
Instanța de Apel - Curtea de Apel Chișinău (jud. : I. Secrieru, V. Mihaila, I. Cotruță)

ÎNCHEIERE

7 octombrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Chirița Anatoli,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Chirița Maria
împotriva lui Chirița Anatoli privind desfacerea căsătoriei, determinarea domiciliului
copiilor minori și încasarea pensiei de întreținere,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 2 iunie 2020 prin care s-a respins
apelul declarat de Chirița Anatolie, și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău,
sediul Centru din 11 decembrie 2019

c o n s t a t ă :

La 3 septembrie 2019, Chirița Maria s-a adresat în instanța de judecată, cu cerere
de chemare în judecată împotriva lui Chirița Anatoli privind desfacerea căsătoriei,
determinarea domiciliului copiilor minori XXX, XXX și XXX, cu reclamanta,
încasarea pensiei de întreținere a copiilor minori a câte 1 000 lei lunar pentru fiecare, și
încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că la 14 noiembrie 2009 a înregistrat căsătoria cu
Chirița Anatoli, însă viața în comun a eșuat din cauza incompatibilității.

Din căsătorie au trei copii minori: XXX, născut la XXX, XXX, născut la XXX și
XXX, născut la XXX.

Reclamanta consideră necesar determinarea domiciliului copiilor minori cu mama
acestora, având în vedere că între copii și mamă există deja o legătură psihologică și
sentimentală mai strânsă decât cu orice altă persoană, inclusiv și tatăl copiilor nu este
împotriva.

Ce ține de încasarea pensiei de întreținere a copiilor minori, susține că aceasta
urmează a fi încasată de la pârât, ultimul nu locuiește împreună cu copiii săi, iar
acestora urmează a le fi menținut un trai decent, respectiv suma de 1000 lei lunar pentru
fiecare copil, ar fi una rezonabilă.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 11 decembrie 2019,
acțiunea a fost admisă parțial.

S-a desfășurat căsătoria încheiată între Maria Chirița și Anatoli Chirița la data de
14.11.2009, trecută în registrul de stare civilă la nr. 6, la Primăria s. Aluatu, r-nul
Taraclia.

S-a stabilit domiciliul copiilor minori XXX, XXX și XXX împreună cu mama Maria Chirița.

S-a încasat de la Chirița Anatoli în beneficiul Mariei Chirița pensie de întreținere pentru copii minori, XXX, XXX și XXX în mărime a câte 1000 (una mie) lei pentru fiecare copil, începând cu data adresării în judecată și până la atingerea majoratului de către copii.

S-a încasat de la Chirița Anatoli în beneficiul Mariei Chirița cheltuielile de judecată suportate sub forma taxei de stat de 140 lei, cheltuieli de interpelare a informației de la ASP în mărime de 150 lei și cheltuieli de asistență juridică de 1500 lei, în total suma de 1790 lei.

În rest au fost respinse pretențiile privitoare la asistența juridică.

S-a încasat de la Chirița Anatoli în beneficiul statului suma taxei de stat, pentru pretenția de încasare a pensiei de întreținere, în mărime de 1080 lei.

Pentru a hotărî astfel, instanța a constatat că, pretenția privind determinarea domiciliului copilului minor, este întemeiată, copilul trebuie să se dezvolte într-un mediu sigur, sănătos și care să-i confere stabilitate, cât și vârsta fragedă a acestuia a reținut că interesul copilului este ca el să fie crescut, îngrijit, educat și protejat în continuare de mama sa, la care se află la întreținere.

Cu referire la pretenția privind încasarea a pensiei de întreținere a copiilor minori, prima instanță a ajuns la concluzia că cerința reclamantului de încasare a pensiei de întreținere în mărime de 1000 lei lunar pentru fiecare copil, este una rațională și proporțională cheltuielilor pentru întreținerea copiilor, suma respectivă având drept scop asigurarea unui nivel de trai decent pentru copii și condiții adecvate pentru educația și dezvoltarea acestora.

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond, la 30 decembrie 2019, în termenul legal, avocatul Chirtoacă Ion în interesele apelantului Chirița Anatoli, a declarat apel, solicitând casarea parțială a hotărârii, în partea admiterii pretenției de încasare a pensiei de întreținere a câte 1000 lei, pentru fiecare copil.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 2 iunie 2020, a fost respins apelul declarat de Chirița Anatoli și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 11 decembrie 2019.

La 22 august 2020, Chirița Anatoli a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 2 iunie 2020 solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond în partea admiterii pretenției de încasarea a pensiei de întreținere a câte 1000 lei, pentru fiecare copil și încasarea în mărime de ½ din salariu și alte venituri.

În motivare a invocat că, atât hotărârea primei instanțe cât și decizia Curții de Apel Chișinău sunt parțial eronate, nefondate, lipsite de suport normativ și factual, rezultă din aprecierea subiectivă și incompletă a legislației în vigoare, în partea admiterii capătului de cerere privind încasarea pensiei de întreținere a câte 1000 lei, pentru fiecare copil.

Anterior divorțului, copiii au locuit împreună cu tatăl, mama fiind plecată, iar în tot acest timp a avut grijă de copiii, neavând posibilitate de a se angaja în câmpul muncii.

La examinarea cauzei instanța de apel nu a ținut cont de prevederile art. 76 alin. 2) din Codul familiei.

Până a lua mama copiii forțat, în Chișinău, aceștia au locuit, împreună în satul Aluatu, r-nul Taraclia, unde au beneficiat de ajutor social în mărime de 2640 lei pe lună, iar Chirița Anatoli cu statut de șomer am beneficiat de ajutor social în mărime de 1955

lei, fiind angajat și la primărie cu un salariu lunar de 885 lei.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 2 iunie 2020.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

La 18 iunie 2020, instanța de apel a expediat participanților la proces decizia motivată, însă la materialele dosarului lipsesc date care să confirme recepționarea, respectiv, declararea recursului la 22 august 2020, este în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Astfel, la 8 septembrie 2020, instanța de recurs a comunicat intimaților recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței în termen de o lună de la data primirii scrisorii, fiind recepționat la 17 septembrie 2020, potrivit avizului de recepție (f. d. 102).

Până la data examinării recursului, intimatul referință nu a depus.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se

invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Chirița Anatoli, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Chirița Anatoli.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru